

2 skyrius

Atvykimas

– Katmandu! – išgirstu kelionės vadovo balsą. – Nepalo sostinė! Atskridome! Netrukus nusileisime. Pritvirtinkite atlenkiamus stalelius, pakelkite sėdynių atlošus į vertikalią padėtį.

Pro šalį skubanti stiuardėsė piktai pažiūri į vyrą, nes jis anksčiau už ją ištarė šiuos žodžius. Taip jai ir reikia. Tai ta pati stiuardėsė, išvadynusi mane kūdikiu!

Fiona pribėga ir atsisėda į savo vietą.

– Argi neįdomu skristi?

Ji giliai įkvėpia ir iškvėpia orą.

– Tikrai taip, – pritariu jai nemeluodamas.

Nuo ketverių metų ore praleidau daugiau valandų nei dziudo treniruotėse. Ir ne todėl, kad man nepatinka dziudo. Priešingai, myliu šį sportą ir du kartus per savaitę einu į treniruotes. Jau turiu žalią diržą! Bet skraidyti patinka dar labiau. Tai mano tikroji aistra,

už kurią esu dėkingas savo tėvui. Jis – pilotas ir išmokė mane skraidyti ultralengvuju lėktuvu – dviviečiu „Ikarus C42“. Puikus daikčiukas!

Nors piloto licenciją galėsiu gauti tik sulaukęs šešiolikos, tėčiui tai netrukdyt mokytį manęš dabar. Kartais, vos pakilus į orą, leisdavo perimti lėktuvo šturvalą. Skraidyti labai paprasta. Tik dar nesuprantu, kaip leisti ant žemės.

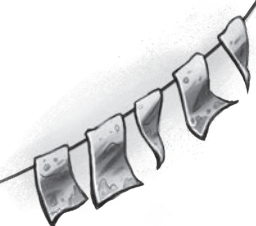
Apačioje matau apsnigtą viršukalnę ir daugybę mažų, tarpusavyje sulipusių namų ir gatvių. Iš viršaus visi objektai atrodo mažutėliai, tačiau Katmandu yra milijoninis miestas.

Mane supykina. Jaučiu, kaip lėktuvo „Airbus 350“ nosis linksta žemyn. Ruošiamės leisti. Tėti, aš atvykstu!

Lėktuvui nusileidus, užtrunkame dar valandą, kol pagaliau pereiname Tribhuvano oro uosto patikros zoną. Valanda, kai vis labiau nervinuosi. Tada skverbiamės pro žmonių minią oro uosto salėje.

– Susikibkite už rankų ir stebėkite priešais einantį žmogų, – sušunka kelionės vadovas.

Nesulauksi! Išmušė lemtinga valanda. Pritupiu ir apsimetu, kad turiu užsirišti batą. Tuoj pat mane pridingia begalė porų kojų, šmėžuojančių priešais mane. Išnykstu minioje. Tupėdamas slenku į kairę, kur pastebiu užrašą „Išėjimas“.

Laimei, su savimi pasiėmiau nedaug daiktų, todėl kuprinę galiu lengvai užsimesti ant pečių. Mostelėdamas kuprine, truputį persistengiau. Ji nuslydo nugara ir trinktelėjo į reklaminių plakatą: „*Svāgatam* – sveiki atvykę į Nepalą.“ Jame pavaizduota spalvingai apsirengusi tamsaus gymio moteris su raudonu tašku ant kaktos. Sudėjusi rankas, ji maloniai šypsosi. Nusišypsau jai, net jei tai ir nebuvo miegas pasisveikinimas.

Prieš išeidamas į lauką, dar kartą žvilgteliu į bendrakeivių grupę. Matau jų nugaras. Jie eina taku neatsigręždami. Vadinasi, net nepastebėjo, kad dingau. Viskas einasi kuo puikiau!

Greitai čiumpu nedidelę rankinę ir dar kartą pažiūriu į užsienietiškus banknotus, kuriuos mama iškeitė miesto banke. Jie spalvingi ir atrodo beveik kaip žaidimų valiuta. Juose kalnai ir žmonės su juokingomis skrybėlėmis. Ant vieno netgi pavaizduotas galingas dramblys su milžiniškomis iltimis. Turėtų būti tikrai beprotiška šalis. Pakišu nedidelę rankinę po megztniu ir drąsiai apsižvalgau.

Staiga sustingstu. Dairydamasis pamatau aukštą vyrą ilgais raudonais į arklio uodegą surištais plaukais. Primena europietį. Priešais laiko atverstą laikraštį ir,

norėdamas stebėti žmones, jį vis stumteli žemyn. Atrodo, kad jis kažko ieško. Mūsų žvilgsniams susitikus, jis išplečia akis ir žiūri į mane taip, tarsi būtų pamatęs ateivį. Jis nenuleidžia nuo manęs akių. Kaip nemalonu!

Skubiai nusuku akis ir einu tolyn.

Skaičiuoju iki devynių. Suskaičiavęs iki dešimt, dar kartą atsigręžiu. Labai greitai. Tai nebuvo atsitiktinumas: vyras vis dar spokso į mane. Sekundėlę žiūrime vienas kitam į akis. Kai jis atsistoja ir pajuda, man sustoja širdis.

Net neįsivaizduoju, kas šis milžinas ir ko jis iš manęs nori, bet šiuo metu man tai visiškai nerūpi. Bėgu taip greitai, kiek man leidžia aplink vaikštantys žmonės. Iš visų pusių mane supa laukinis balsų klegesys.

Mane neša žmonių minia. Nieko nematau, tiesiog plaukiu kartu. Pasistiebiu ant pirštų galiukų, tačiau nematau išėjimo ženklo. Galiausiai pavyksta ištrūkti iš minios. Apsidairau į visas puses.

Kur man eiti?

Staiga kažkas atsitrenkia man į nugarą. Sušunku – labiau iš baimės nei iš skausmo. Ant grindų guli tamsiaodis berniukas labai trumpais plaukais. Jis taip pat žiūri į mane, tarsi būtų pamatęs vaiduoklį.

Ištiesiu ranką ir padedu jam atsistoti.

– Atsiprašau, – sumurmu aš.

Jis tyli, tačiau žiūri į mane, tarsi būčiau atvykęs iš kitos planetos. Jis irgi atrodo keistai. Dėvi ryškiai oranžinį apsiaustą, sujuostą raudonu diržu, o vietoj batų avi kažkokias medines šlepetes. Medines!

– Ar gerai jautiesi? – paklausiu aš, tačiau atsakymo nesulaukiu.

Jis tiesiog spokso į mane – plačiai išpūstomis akimis ir pravira burna. Tada pagriebia kažkokią šluotelę, kuri, matyt, iškrito iš rankų, ir ima artintis prie manęs, su kiekvienu žingsniu šluodamas priešais save grindis.

Ar jam su galva negerai? Draugiškai nusišypsau ir kilstelėjęs ranką pamojuoju.

– Turiu eiti.

Greitai apsisuku ant kulno ir stengiuosi daugiau nesidairyti. Kažkodėl šio berniuko žvilgsnis kelia siaubą.

Iš tiesų čia, Katmandu, žmonės yra keisti.

Eidamas pro veidrodinę sieną, pastebiu, kad berniukas seka paskui mane. Skubėdamas jis greitais judesiais mosuoja šluotele.

Po galais, kas čia vyksta? Ką visa tai reiškia?

Bent jau atsikračiau milžino su raudonais į uodegą surištais plaukais.

Skubėdamas link stiklinio fasado, seku žalias rodykles, kurios, tikiuosi, nuves iki išėjimo. Tarsi slalome braunuosi pro žmones. Tik ne bėgte! Kad tik ne atkreipčiau aplink stoviniuojančių policininkų su turkio spalvos uniformomis dėmesio!

Nedrįstu atsigręžti atgal, visą dėmesį sutelkiu į rodykles ir galiausiai randu išėjimą. Nespėsiu nė apsidairyti ir ištrūksiu iš oro uosto.

Tačiau neturiu laiko ilsėtis. Kai jau susiruošiu eiti pirmyn, atsiveria stiklinės durys. Pro jas išeina aukštas vaikinasis su surištais plaukais ir laikraščiu po pažastimi!

Šoku už elektros skydinės ir sulaikau kvėpavimą. Atsargiai žvilgteliu iš slėptuvės. Vaikinasis nueina. Laimė, jis tolsta nuo manęs priešinga kryptimi.

Viskas baig...

Ne! Dabar iš oro uosto išeina keistai apsirengęs berniukas! Pastebėjęs mane, ima bėgti artyn, vis dar mojuodamas priešais save šluotele! Viskas aišku – jis pamišęs.

Turiu iš čia dingti!

Gatvėje už manęs, rodos, driekiasi šimtai perpildytų eismo juostų. Aplink automobiliai, tačiau niekur nematau šviesoforų. Ant pakylės stovi policininkas ir smarkiais rankų mostais reguliuoja eismą. Jis dėvi veido kaukę, tikriausiai dėl išmetamųjų dujų. Jis manęs nepastebi ir rankos mostelėjimu praleidžia transportą tuo metu, kai noriu pereiti gatvę. Kelyje juda ne tik automobiliai, bet ir autobusai, sunkvežimiai bei gyvūnai. Tikri gyvūnai! Tarp jų daug spalvingų rikšų bei signalizuojančių mopedų ir motociklų.

Bėgu. Sucypia stabdžiai. Subaubia jautis. Laimei, kitą gatvės pusę pasiekiu sveikas. Nesvarbu! Pirmyn! Kažkur tarp namų, į siauriausią gatvelę, kokią tik galiu rasti.

Net neįsivaizdavau, kad Katmandu bus toks egzotiškas, visiškai kitoks miestas. Nyki gatvių ir namų fasadų pilkuma ryškiai kontrastuoja su akinančiomis drabužių ir margomis automobilių spalvomis.

Šalta. Pakeliu storai pašiltintos striukės apykaklę. Gatvėse pučia ledinis vėjas. Horizonte matyti didžiulės, sniegu dengtos viršukalnės. Ar ten Himalajai?

Iš pravažiuojančių automobilių ir parduotuvių sklinda garsi egzotiška muzika, primenanti mamos jogos pratybas. Aplink, virš gatvių, vėjyje plazda spalvingos maldos vėliavėlės. Skaičiau apie jas. Jos turėtų perduoti dangui jas pakabinusių žmonių norus. Gražu!

Nuo to momento, kai pabėgau iš oro uosto, pirmą kartą sustoju. Leidžiu sau mėgautis. Kvapais, garsais, spalvomis. Žmonėmis.

Esu pirmame tėčio paieškos taške. Man pavyko pasiekti Nepalą. Iš tikrųjų esu Katmandu.

O kas dabar?

Vėl imu į rankas ekspedicijos dienoraštį ir bandau surasti užuominą, kuri nuvestų tėčio pėdsakais. Ją randu ketvirtame puslapyje.

Gerai, pirmasis žingsnis paprastas: pirmiausia turi iškirpti iš dienoraščio du diskus ir sudėti vieną ant kito. Mažos rodyklės man parodo, kaip jie turėtų būti sudėti.

Dabar reikia skaičiaus, kurį minėjo tėtis. Tuomet žinosiu, per kiek laukelių pasukti diską.

Bet kokį skaičių jis turėjo omenyje? Kaip jį sužinoti? Dar kelis kartus perskaitau įrašą.

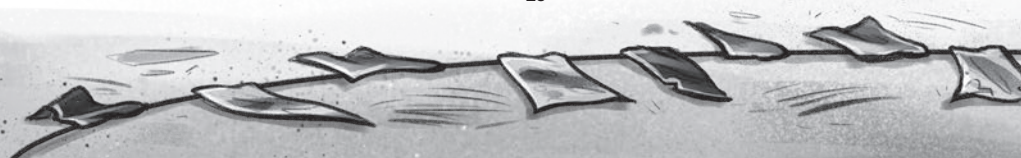
Tiesa. Mums su seneliu labai patiko senas animacinis filmas „Džiunglių knyga“. Jį matėme ne dešimt, o šimtą kartų. Ir taip, mėgstamiausia scena buvo ta, kai beždžionių būrys ištrūksta iš šventyklos, o beždžionių karalius Lui uždainuoja.

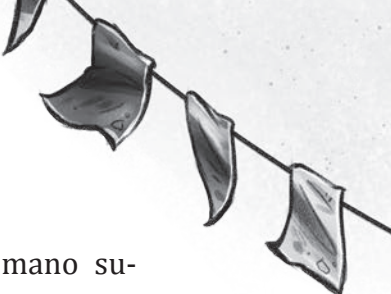
Bet kur čia, Katmandu, galėtų būti tokia vieta?

Galvoju, suku galvą. Nieko nesugalvoju.

Susimąstęs išsitraikiu iš krepšio sumuštinį, kurį pasiėmiau skrydžio metu, ir atsikandau. Ups, ir būtinai pomidorai su mocarela. Fui! Bjaurus skonis. Jau noriu viską suvynioti į foliją, tačiau kažkas prie manęs prišoka ir išplėšia sumuštinį iš rankų. Iš siaubo imu rėkti.

Beždžionė! TIKRŲ TIKRIAUSIA BEŽDŽIONĖ!!!

Apstulbęs stebiu, kaip ji apžiūri mano sumuštinį, praskleidžia skrudintos duonos riekeles ir pauosto pomidorus su sūriu. Perkreipęs snukį, gyvūnas nukrapšto nuo skrebučio visus priedus ir nerūpestingai meta šalin. Pomidoras pataiko man į kelnių klešnę. Bet beždžionei tai nėra motais. Ji suglaudžia abu skrebučius ir pasimėgaudama užkandžiauja. Štai taip, mano pusryčiai.

Ką padarysi, bent jau mačiau, kaip maitinasi tikra beždžionė.

Už plakato pasirodo antra beždžionė, paskui ją – dar viena. Atrodo, kad čia knibždėte knibžda beždžionių – didžiulis būrys!

Pastebėjusios, kad jų draugužis turi maisto, beždžionės nori jį užpulti, tačiau šis greitai susikemša visą sumuštinį į snukį, kopia šviestuvu aukštyn iki pat telefono laidų, jais kabarojasi ant pastato ir galiausiai pradingsta. Likusios beždžionės nuskuba paskui bėglį.

Apstulbęs stebiu gyvūnus. Tada mano žvilgsnis užkliūva už plakato. Ten pasirodė dauguma beždžionių.

Plakate pavaizduotas didžiulis auksinis pastatas, kurį saugo dvi beveik tokio pateis aukščio beždžionių statulos!

– *Come to Swayambhunath – the Monkey Temple*, – skaitau plakato užrašą. – *Atvyk į Svajambunatą – beždžionių šventyklą.*

Apačioje užrašas keistomis, nepažįstamomis raidėmis. Tikriausiai ten tas pats tekstas nepalų kalba. Plakato fone matyti daug mažų namelių smailiais stogais. Visur bėgioja, tupi, karstosi beždžionės.

Pagaliau paslapties skraistė nukrito: šis pastatas su neištariamu pavadinimu *Svajambirgenkažkas* ir yra beždžionių šventykla!

Visaip kaip „Džiunglių knygoje“!

Neabejoju, kad tokia ir buvo tėvo užuomina.

Įsimenu pavadinimą ir skubu į didesnę gatvę, kur galėsiu susistabdyti rikšos vairuotoją.

Po beprotiškos kelionės rikša per pusę miesto, už kurią sumokėjau rožinį banknotą su drambliu, kopiu tūkstantį itin stačių laiptelių ir atsiduriu priešais milžinišką beždžionių šventyklos pastatų kompleksą. Jį supa dešimtys beždžionių. Iš tiesų visur šmirinėja šie primatai.

Net nesivarginu apžiūrėti visas įžymias vietas. Ieškau akių, apie kurias rašė tėtis. Apie ką jis galvojo?